

[Enggaard.]

get central bestandel også i en kommende omkostningspolitik.

Venstre har ikke noget ønske om, at forslaget undergives udvalgsbehandling, men skulle det alligevel blive udgangen af forhandlingen i tinget i dag, ville vi foretrække, at det i så fald henvises til udvalget for forretningsordenen.

Glistrup (FP):

Den største enkeltudgiftspost på den jævne danske families månedsbudget er det betydelige firecifrede kronebeløb, som skal ydes til dækning af lønudgifter og særpensionsfordele inden for den offentlige sektor. Sådan har det ikke altid været. Det er en udvikling, som er eksploderet, som har taget en rasende fart, vel egentlig — det skal retfærdigvis siges — uden den fornødne erkendelse af, hvad der i grunden var ved at ske, hos de partier, der sad og styrede Danmark igennem 1960'erne og begyndelsen af 1970'erne. Men nu er vi altså kommet ud i hele miserabiliteten, og så er problemet: hvordan kan et sådant alvorligt spørgsmål løses på en hensigtsmæssig måde?

Her er det da ganske naturligt, at man griber til Danmarks riges grundlov, når man har et så alvorligt problem, for det er i virkeligheden helt oppe i forfatningsklassen. Det er jo det samme, som dengang adelen havde tilranet sig privilegier før 1660, eller da gejstligheden havde tilranet sig privilegier før 1536, det er jo spørgsmål af denne art, vi drøfter her i dag. Derfor er der al mulig grund til, at man får det behandlet på den måde, som grundloven anviser, nemlig ved at nedsætte en parlamentarisk kommission overensstemmende med reglen i § 51.

Jeg kan slet ikke forstå, at hr. Risgaard Knudsen og hr. Enggaard og finansministeren tilsyneladende vil til at skubbe denne udmærkede grundlovsbestemmelse sådan fuldstændig ud i en øde skammekrog; der er i allerhøjeste grad grund til at benytte den bestemmelse. Det er i den grad et partipolitisk ladet spørgsmål, der her er tale om. Derfor kan det kun ordentligt oplyses ved nedsættelse af en kommission, der er sammensat på samme måde, som nu folketings vælgerne har ønsket at sammensætte folketinget, en kommission, som kan bruge de retsmidler, som grundlovens § 51 giver adgang

til, nemlig at indkalde folk til udtalelse under vidneansvar.

Forholdet har været det, at i de par år, vi har været i folketinget, har det været umådelig svært med folketingets almindelige oplysningskilder via udvalgsforslag og spørgsmål osv. virkelig at få noget oplyst om udviklingen i antallet af skatteyderbetalte medarbejdere og om relationen mellem lønningerne i den private sektor og i den offentlige sektor, og derfor har vi selvfølgelig benyttet de sparsomme svar, vi har fået fra de skiftende regeringer, men da disse svar jo er meget uklare og meget ufuldkomne og i vidt omfang lyder, at man skam ikke rigtig ved noget om, hvor mange man har ansat, og hvor meget de får i løn, det må man lige skubbe ud et halvt, et helt eller halvandet år, når Danmarks Statistik får sig nørklet færdig, må finansministeren tilgive os, at vi har brugt de kilder, der var tilgængelige. Det var meget hårdt at høre, når vi loyalt har kæmpet her i 2 år for at få de skiftende regeringers udtalelser om disse ting, at det så var tendentiøst og agitatorisk, at vi gengav de sparsomme oplysninger, regeringerne kunne give, suppleret med nogle efter finansministerens mening åbenbart aldeles odiose og utroværdige kilder som perspektivplan PP II og Dansk Arbejdsgiverforenings indgående redegørelse for emnet, for det er jo de to kilder, som vi har øst af. Vi vil selvfølgelig meget gerne i det udvalgsarbejde, der efter ministerens indlæg må være særdeles påkrævet, have opklaret, om regeringen nu er i stand til og vil give virkelig supplerende oplysninger vedrørende disse forhold.

I ministerens gennemgang mærkede jeg bl. a., hvordan han hele tiden talte om staten, hvor forslaget drejer sig om de offentligt ansatte, og det er formentlig en af grundene til ministerens bemærkninger. Men lad os nu i det hele taget få tallene set efter i sømme; der er selvfølgelig ingen, der er interesseret i andet end at få sandheden, hvor frygtelig den end måtte være i sit indhold, frem vedrørende disse forhold, og dertil må et udvalgsarbejde så ganske givet være velegnet.

Et forslag af denne karakter hører efter fremskridtspartiets mening hjemme i det politisk-økonomiske udvalg, men at genoptage den strid, der har været ved tidligere